

громи крізь небо почвалали
табунами — на сріблестій
нитці вітру павуком
завис дощ.
серед міста
ліхтарі — немов ключі
до сонця — непомітно
ржавіють.
пішов дощ.

тоді виходь у сад ! хоч і роса тобі пощербить зовсім ноги. деревце приголуб, послухай !
— як у відгомоні землетрусу
росте
його коріння.

Збірка « [Омана Молока](#) ».